

РЕШЕНИЕ

№ 1870

гр. София, 21.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 25.02.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ива Кечева

ЧЛЕНОВЕ: Златка Илиева

Мария Владимирова

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **12150** по описа за **2021** година докладвано от съдия Мария Владимирова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК във вр. с чл. 63 в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба, подадена от ЗД [фирма], чрез адв. Г., против решение № 919 от 08.11.2021 г., постановено по НАХД № 9678/2021 г. на Софийски районен съд (СРС), НО, 3-ти състав, с което е потвърдено наказателно постановление №Р-10-512/17.06.2021 г., издадено от зам. председателя на Комисията за финансов надзор, ръководещ Управление "Застрахователен надзор".

Касаторът счита решението за неправилно, поради неправилно тълкуване на материалния закон и при допуснати съществени процесуални нарушения. Оспорва, че нарушението е извършено в условията на повторност. Излага доводи, че след като в АУАН не са изложени факти и обстоятелства за други предходни нарушения, незаконосъобразно с НП е наложена санкция за повторно нарушение. Отделно счита, че е неправилна правната квалификация на нарушението, тъй като се касае за претенция по застраховка „Гражданска отговорност“ и са приложими разпоредбите на чл.496 и сл. от КЗ. На следващо място твърди, че неправилно е определена датата на извършване на нарушението. Навежда и съображения за приложимост в случая на чл. 28 от ЗАНН. Моли за отмяна решението и отмяна на НП или алтернативно – да бъде изменено НП, като бъде наложена санкция в минимален размер по чл. 644, ал. 1, т. 1 от КЗ.

В проведеното по делото съдебно заседание дружеството не изпраща представител. Ответникът – Комисията за финансов надзор, чрез юрк. Г., оспорва касационната жалба и я счита за неоснователна, като подробни съображения са изложени в писмени бележки. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, Шестнадесети касационен състав, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал.1 АПК и от надлежна страна. Разгледана по същество е неоснователна.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, постановено по подадена в срок жалба срещу наказателно постановление.

Въз основа на събраните писмени и гласни доказателства СРС е установил следната фактическа обстановка:

На 07.04.2021 г. в КФН е постъпила жалба, с вх. № 91-02-453 от И. М. Д. относно забавено изплащане на застрахователно обезщетение по заведена щета. По повод на тази жалба е разпоредена проверка в КФН, във връзка с която от ЗД [фирма] с писма изх. № 91-02-453 от 08.04.2021 г. и от 19.04.2021 г. е изисквана информация и документация касателно процесната претенция. В отговора си до КФН с писма с вх. № 91-02-453 от 15.04.2021 г. и 23.04.2021 г. застрахователят излага съображенията си и изпраща на КФН преписката по конкретната щета.

Установено е, че на 29.11.2020 г. в ЗД [фирма] е заведена застрахователна претенция № [ЕГН] от И. Д., въз основа на представени последно документи на 05.12.2020 г., когато е извършен оглед на автомобила. От тази дата, дружеството е предприело действия за произнасяне, но няма данни да е извършвало допълнителни проучвания или да е изисквало становище на експерти. Произнесло се на 13.04.2020 г., като е изплатило обезщетение. Така със закъснение застрахователят е отговорил извън срока по чл. 108, ал. 1 от КЗ - до 15 работни дни от представяне на всички доказателства, т. е. до 30.12.2020 г. Правилно е посочена датата на деянието, защото от 31.12.2020 г. дружеството е в неизпълнение на законово задължение.

В резултат от извършената проверка, на ЗД [фирма] е съставен АУАН № Р-06-411 от 20.05.2021 г., в който изрично е посочено, че за дружеството е възникнало задължение в срок от 15 работни дни от представянето на всички доказателства по чл. 106 КЗ, считано от 05.12.2020 г., но не по-късно от 30.12.2020 г. включително, да се произнесе по претенцията, като определи и изплати обезщетението или мотивирано откаже плащането. Въз основа на акта е издадено НП № Р-10-512 от 17.06.2021 г., с което на ЗД [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 3000 лв.

При така установената фактическа обстановка Софийският районен съд е приел от правна страна, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, спазени са изискванията относно тяхното съдържание и сроковете по чл.34 от ЗАНН. По съществото на спора е счел, че дружеството е осъществило вмененото нарушение на чл.108, ал.1 КЗ. Софийският районен съд е съобразил, че нарушението е повторно, тъй като е извършено в 1-годишен срок от влизане в сила на наказателно постановление, с което на ЗД [фирма] е наложена имуществена санкция за същия вид нарушение и затова е счел, че законосъобразно е била ангажирана отговорността на застрахователя за извършено нарушение при условията на повторност. Правилно случаят не е оценен като маловажен, тъй като нарушението не е резултат от инцидентна работа или обективни причини, които не са могли да бъдат предвидени и са възникнали ненадейно,

закъснението не е малко, а обезщетението не е високо, което пък обосновава по-високата степен на обществена опасност на деянието, в сравнение с обикновените случаи на административно нарушение от съответния вид.

Решението е правилно. Правните изводи на СРС се споделят изцяло от касационната инстанция и не се възприемат развитите в касационните жалби доводи за неправилност на съдебния акт.

Неоснователни са оплакванията на касатора, че наказанието му е наложено за нарушение, извършено в условията на повторност, без такова да е налице. По силата на § 1, т. 51 от ДР на КЗ, „повторно нарушение” е нарушението, извършено в едногодишен срок от влизане в сила на наказателното постановление, с което е наложено наказание за същия вид нарушение. Видно от събраните по делото доказателства, с НП № Р-10-821/17.09.2019 г. на касатора е наложена имуществена санкция за нарушение на чл. 108, ал. 1 от КЗ. Това НП е влязло в сила на 16.03.2020 г., а процесното нарушение, за което на ЗД [фирма] е съставен АУАН № Р-06-411 от 20.05.2021 г., е осъществено в рамките на една година след това, а именно на 31.12.2020 г. Видно от самото наказателно постановление, същото дружеството отново е наказано за нарушение по чл.108, ал.1 от действащия КЗ. Що се касае до твърдението, че тъй като в АУАН не били посочени данни за предходното нарушение на дружеството, а това било сторено едва в НП, отговорността на дружеството е била незаконосъобразно ангажирана при условията на повторност, касационната инстанция приема, че се касае за обстоятелства, които са от значение за определяне размера на наказанието и не са елемент от обективната страна на състава на нарушението, поради което не е задължително те да бъдат възведени още в АУАН. Правилно е определена и датата на извършване на нарушението, а именно 31.12.2020 г. - първият ден след изтичане на срока, в който дружеството е следвало да се произнесе по претенцията.

Съдът намира за неоснователни и доводите в касационната жалба за приложимост на разпоредбите на чл. 496 и сл. от КЗ, уреждащи задълженията на застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, какъвто бил настоящия случай. Посоченият в чл. 496, ал. 1 от КЗ тримесечен срок не дерогира срока по чл. 108, ал. 1 от КЗ, а въвежда краен срок, в който следва да бъде извършено произнасянето. Задължението на застрахователя да се произнесе в срок 15 работни дни от представянето на всички доказателства, не е в противоречие със специалната норма на чл. 496, ал. 1 от КЗ, предвиждаща, че срокът за окончателно произнасяне по претенция по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите не може да бъде по-дълъг от три месеца от нейното предявяване.

В случая не са налице основания за приложение на чл. 28 от ЗАНН. Обстоятелството, че деянието е извършено в условията на повторност обуславя по-високата обществена опасност, която пък е предпоставка да не бъде приложен чл. 28 от ЗАНН.

При постановяване на решението СРС не е допуснал нарушения на процесуалните правила. Не са били ограничени процесуалните права на страните, решението е мотивирано и постановено от законен състав. Съдът е обосновал изводите си относно фактическата обстановка, като е обсъдил подробно доказателствата и доводите на страните.

Съобразно гореизложеното, касационната инстанция намира решението на СРС за валидно, допустимо и правилно и като такова следва да бъде оставено в сила. С оглед изхода на спора в полза на ответника следва да се присъди юрисконсултско

възнаграждение в размер на 80 лева.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК, Административен съд София-град, XVI -ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 919 от 08.11.2021 г., постановено по НАХД № 9678/2021 г. Софийският районен съд (СРС), 3 –ти състав.

ОСЪЖДА ЗД [фирма], ЕИК –[ЕИК], да заплати на Комисия за финансов надзор направените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 (осемдесет) лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.